

йто са отличава отъ буквата *ж*, напримѣръ: *свѣнецъ*, *сѣнкамъ*, *срѣжеле*, *свѣзда*, и пр. Така тая буква са произнася мекко и съ езикътъ.

2) Буквата *отъ* (*ѡ*) са е употрѣбляла за цифра (800), но повѣкогашъ са е писала и намѣсто предлогътъ *отъ*.

3) Буквите *ж* и *ь* въ старобългарскиятъ езикъ сѣ имале особено произношение. Нашите *ж* и *ь* въ новите времена не могатъ да са нарѣчатъ букви, защото нѣматъ свое произношение, а употрѣбляватъ са само за обозначението твърдите и мекките звукове и за отдѣлението мъжскиятъ родъ отъ женскиятъ. Така напримѣръ, ние пишеме *конѣтъ*, *учителѣтъ*, *волѣтъ*, *сноиѣтъ*, защото *ь*-тъ преди буквата *т* са произнася като *я* и като *йо*, а *ж*-тъ като *а* и като *о* (въ Македония говорятъ *конѣотъ*, *волотъ*, *учителѣотъ* и пр.). Но въ старобългарскиятъ езикъ *ерѣтъ* и *ирѣтъ* сѣ са произносили като гласни букви. Отъ XIII-то столѣтие славянскиятъ езикъ, който е претърпѣлъ голѣми измѣнения въ Россия, е замѣнилъ тие двѣ букви съ *о* и *ѣ*, напримѣръ: *торгъ* намѣсто *трѣгъ*, *вѣсъ*, нам. *вѣсъ*, *отѣцъ* нам. *отѣць*, *волкъ* нам. *вѣлкъ*, *дождъ* нам. *дѣждъ*, *огнѣмъ*, нам. *огнѣмь*, и пр. Въ сѣвременните славянски нарѣчия тие двѣ букви или сѣ сѣхранили своето старо произношение, или сѣ го измѣнили на *о* и *ѣ* и на *а* и *у*. Така напримѣръ, старобългарската дума *трѣгъ* въ днешниятъ български езикъ са произнася *трѣгъ* (трѣгъ) или *тѣрегъ*, въ сѣрбскиятъ, въ хорутанскиятъ и въ чехскиятъ *тѣрегъ*, въ лужицкиятъ и рускиятъ *торегъ*, а въ полскиятъ *таргъ*; старобългарската дума *плѣкъ*